

O lesích, lesních mužích a jiných strašidlech

(K.V. Linger - zkráceno)

Říkáte, že už lesní muži nejsou? Je docela možné, že dnes se už tak často neukazují, ale s tím, že nejsou, člověk musí být opatrný. A že je u nás dříve lidé často potkávali, nemusím ani vypravovat.

Od Křiviny přes Hlaváč až po Chlum jsou velké lesy a v nich měli takoví lesní muži mnoho volnosti. Ale nemyslete, že dělali lidem jen zlé věci – ono přišlo také na povahu toho lesního muže. Lidé jim říkali „leši“ a povahy měly jako u nás: některý byl mrzutý a zlobivý a jiný zase veselý a trochu potměšilý.

Ti veselí se občas rádi bavili na účet lidí: podstrčili třeba člověku v lese pod nohy bludný kořínek, a když jej překročil, tak bloudil a bloudil a točil se dokola a jistě by se nevytočil, kdyby vousatý mužiček nezaštěkal odněkud jako pes a po štěkotu ho nevyvedl na kraj lesa. Ale člověk se nesměl divit, když to bylo místo u Lípy až u Borohrádku.

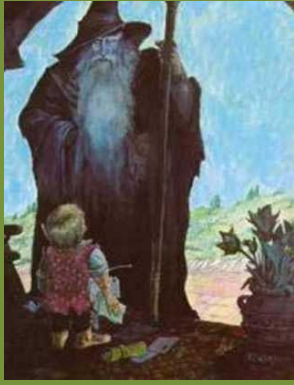

Podle struhy tančily lesní ženy. Ty nebyly tak zlé, lidí se nebály, přátelily se s nimi a zvláště, když byla zima, přicházely i do chalup a prosily o jídlo. Mladé maminky, když vařily dětem kašičku, vždycky trochu krupice odsypávaly na zápraží, aby lesní ženy měly na kašičku i pro své děti. Jednou jeden sedlák z Rašovic si dokonce vzal hezkou divou ženku za manželku, ale musel jí slíbit, že do smrti před lidmi neřekne, odkud ji má. Byl s ní spokojen, dobytek se mu vedl, všechno vždycky sklidili za sucha a v pořádku a tak se měli dobře a měli už hezkého chlapečka. Ale ten sedlák si toho nedovedl vážít a jednou se s kamarády napil a ženě pak vyčítal, že mu nic nepřinesla. Pak řekl před sousedy, že ho přičarovala, když tancovala u struhy – a

divoženka se rozplakala, sebrala dítě a zatočila se s větrem v prachový sloup – a než se sedlák vzpamatoval a protřel oči, byla žena i s dítětem pryč a jen zdaleka slyšel, jak naříká, kvílí a pláče.

Také divé ženy lidem pomáhaly. V polích býval „holožitnej dědek“, sedával v žitě a když se vlnilo, říkali, že si tam hraje vlčci. Ten „holožitnej dědek“, když dítě zaběhlo do obilí, zardousil je a střívka omotal po stéblech. Jednou u nás chytil taky nějakého kluka, ale ten měl štěstí. Když vykřikl, uslyšela ho lesní ženka, co tancovala na mezi, chlapce mu vytrhla a zanesla ho až před chalupu. Zatloukla na dveře a než máma vyběhla, uviděla jen zdaleka červenou sukýnku a bílou plachetku pomocnice.

Lesní muži se dříve nezlobili s lidmi. Dokonce vypravovali, že jendou na houbách zabloudil u obory jeden chlapec z Týniště ze stezek. Když douho bloudil a byla už noc a chlapec celý uplakaný seděl na pařeze, objevil se u něho náhle takový pomenší vousatý strýc, pohladil ho po čele, něco pošeptal a ten náš chlapec, jmenoval se Kubíček, šel hned s ním. Nevěděl, co bylo, na všechno zapomněl. Když

ho zavedl do suché jeskyně, nevěděl už nic o kamarádech a mámě a zamiloval si lesního muže jako svého tatínka.

V jeskyni bylo pěkně a sucho, ale neměli tam oheň a k jídlu měli jen lesní plodiny a nic vařeného. Ale to nevadilo a chlapec rostl a měl brzo sílu jako dospělý. Kubíčka si lesní muž u sebe nechal, až dorostl. Bral ho s sebou do lesa, naučil ho řeči ptáků a také rozumět, co si povídali jeleni a divoká prasata. Žili se všemi zvířaty ve velikém přátelství, navštěvovali se, neublížili si a docela měli takové zvolání, že na to musel jeden druhému přijít na pomoc, když byl v nouzi.

Po letech Kubíček zašel daleko od jeskyně a dostal se až k Týništi právě náhodou až k té chalupě, co bydlela jeho máma. Podíval se na ni plotem a najednou se mu vrátila lidská paměť. Poznal, že je doma, že je to jeho máma, srdce se mu rozbušilo a už musel do vrátek k mamince. Kouzlo se přelomilo. Máma byla moc vylekaná a překvapená, ale hned si vzpomněla na ztraceného Kubíčka a poznala chasníka po modrých očích, jaké míval jeho táta. Sedli si na lavičku a měli moc a moc k vypravování. Do lesa se už nevrátil.

Ale starý lesní muž nezapomněl. Když jednou Kubíček spal, pozvedl střechu, usedl na kraj postele a dlouho si s Kubíčkem ve snu vyprávěl. Nechtěl, aby se k němu vracel, ale chodil ho sám často navštěvovat. Stačilo, aby se něco špatného stalo, zavolat do lesa a vousatý tatík v koženém hábitu a se samorostlou pokroucenou holí se hnal do vrátek. Pro jiného však byl neviditelný. Kubíčka měl rád a celý život mu pomáhal.

Když už jsme tam u toho lesa, musím dodat, že tam i straší. Vypravují, že od týništského dubu dolem lesa až k Floriánu chodí ženská postava v rubáši. Když ji někdo uvidí, táhne ho to za ní po lese a pustí ho to teprve, když dojdou na pole, co říkají „na krchůvku“ a kde asi odpočívá. Říkají, že je to popravená žena, která zabila vlastní malé dítě a že za trest jí bylo srdce probito kulem. Strašit musí na odčinění svého hříchu. Je to možné, poněvadž tam pod tím velkým týništským dubem bývalo popraviště.

Konec